

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/296/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2313230861
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2014:2313230861.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Renáty Gavalcovej v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného splnomocnencom: TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, proti žalovanej: H. J., rod. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. č. XXXX, o zaplatenie 723,64 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 6. marca 2014, č.k. 17C/158/2013-54, t a k t o

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti a v časti trov konania p o t v r d z u j e .

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvého stupňa konanie v časti zaplatenia istiny vo výške 71,51 eur zastavil a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím § 96 ods. 1, § 101 O.s.p., keď dospel k záveru, že vzhľadom k tomu, že sa jedná o spotrebiteľský vzťah, súd je povinný skúmať uzatvorenú zmluvu a chrániť práva spotrebiteľa, navyše sa jedná o návrhové konanie a žalobca nesie dôkazné bremeno (bremeno tvrdenia aj bremeno dôkazu). Keďže žalobca je v konaní zastúpený advokátskou kanceláriou, je nutné konštatovať, že advokátska kancelária musí poznať právo a súd z tohto faktu vychádza, musí poznať, aké náležitosti má obsahovať návrh a rovnako musí vedieť, že k návrhu je potrebné doložiť všetky listinné dôkazy na preukázanie tvrdení uvedených v návrhu (súd poukazuje aj na § 5 O.s.p.). Preto súd nemôže vyzývať (s poukazom na § 101, § 120 O.s.p. a dodržiavanie zásady kontradiktórnosti konania a rovnosti účastníkov konania) účastníka konania na preukázanie svojich tvrdení a pri svojom rozhodovaní v merite veci vychádza z toho, čo účastník v konaní preukáže a to ku dňu, kedy rozhoduje. Tu súd poukazuje aj na to, že na dôkazy predložené po vyhlásení rozsudku nie je možné prihliadať. Právny zástupca žalobcu súdu k návrhu doložil ako listinný dôkaz Zmluvu o bežnom účte číslo XXXXXXXXXXXX zo dňa 05.04.2004. Na základe tejto predloženej zmluvy súd potom dospel k záveru, že predložená zmluva nie je úverovou zmluvou tak, ako to uvádzal v návrhu. Predmetom zmluvy o bežnom účte bolo zriadenie účtu Slovenskou sporiteľňou, a.s. v prospech žalovanej, v mene SKK. Zo zmluvy nevyplývajú žiadne skutkové okolnosti tak, ako to žalobca popísal vo svojom návrhu. Ani z ostatných predložených listinných dôkazov nebolo možné dospieť k záveru, že právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej úver, súd tak nemohol preskúmať zmluvný vzťah, ktorý mal údajne vzniknúť medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou, nakoľko z doložených listinných dôkazov nie sú jasné žiadne zmluvné podmienky, ktoré by oprávňovali

právneho predchodcu žalobcu, či žalobcu vymáhať žalovanú sumu. Nie je jasné, či bol úver poskytnutý a následne ani či zmluva obsahovala všetky náležitosti podľa zákona 258/2001 Z.z., najmä splatnosť úveru, počet splátok, ich splatnosť, výška a periodicita, dohodnutý úrok, RPMN, nebolo jasné, či si účastníci zmluvného vzťahu dohodli iné poplatky, prípadne zmluvnú pokutu, súd preto nemohol zmluvu preskúmať s poukazom na ustanovenia o ochrane spotrebiteľa, súd nemohol preskúmať, či zmluva neobsahovala neprijateľné zmluvné podmienky v neprospech spotrebiteľa, preto musel návrh zamietnuť, nakoľko nevedel jednoznačne z podaného návrhu a priložených listinných dôkazov preskúmať a tým aj v rozsudku riadne odôvodniť, výšku žalovanej sumy a najmä súd nemal za preukázaný vznik zmluvného vzťahu. Toto dôkazné bremeno nie je možné presunúť na žalovanú, nakoľko bremeno dôkazu a bremeno tvrdenia nesie jednoznačne žalobca pri podaní svojho návrhu, ktorý si musí byť vedomý, že v prípade neunesenia dôkazného bremena je jediným logickým výsledkom rozhodnutia súdu zamietnutie jeho návrhu. Ani sama žalovaná nemala vedomosť o existencii zmluvného vzťahu, na otázku súdu, prečo uhradila 2 splátky po postúpení pohľadávky uviedla, že sa zľakla, keď jej bol doručený návrh na súd a predtým list od žalobcu, preto plnila, hoci nevedela, z akého titulu. Uviedla, že je ženou so základným vzdelaním, ktorá sa vôbec nevyzná v spotrebiteľských veciach a keďže nechcela mať problémy, plnila aj napriek tomu, že nepoznala dôvod a titul plnenia. Prenesenie dôkazného bremena na žalovanú bolo porušením ust. § 101 O.s.p., ktoré ukladá účastníkovi tzv. povinnosť tvrdenia. Táto povinnosť však nie je súdom vynútiteľná. V záujme hospodárnosti a rýchlosti konania sa umožňuje súdu, aby na pojednávaní prejednal vec v neprítomnosti účastníka. (S poukazom na nález Ústavného súdu SR pod číslom konania I. ÚS 38/2013 - 50 zo dňa 24.10.2013 súd konštatuje, že k odňatiu možnosti konať pred súdom nedochádza ani údajným porušením zásady kontradiktórnosti ako základnej súčasti práva na spravodlivý proces. Táto zásada znamená, že obom stranám konania musí byť daná možnosť zoznámiť sa so stanoviskami a dôkazmi predloženými súdu s cieľom ovplyvniť jeho rozhodnutie - či už protistranou alebo na konaní nezúčastneným subjektom, od ktorého si prípadne súd takéto vyjadrenie alebo dôkaz môže vyžiadať - a vyjadriť sa k nim /porovnaj Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o ľudských právach. Komentář. 1. Vydání. Praha : C. H. Beck, 2012, s. 740/. Kontradiktórnosť je prenos dôkazného bremena zo súdu na účastníkov sporu, resp. rokovací spôsob súdneho procesu. Právo na kontradiktórny proces nemá absolútny charakter a jeho rozsah sa môže líšiť najmä v závislosti na zvláštnostiach daného konania.) Súd nedoručoval právnenému zástupcovi žalobcu vyjadrenie žalovanej na pojednávaní dňa 06.03.2014, nakoľko by to nič nemenilo na tom, že žalobca nepreukázal vznik zmluvného vzťahu, pretože nepredložil zmluvu o úvere, ale len zmluvu o zriadení bežného účtu, dokonca nepreukázal, že žalovanej bol poskytnutý úver, v akej výške a za akých podmienok a koľko a kedy žalovaná z celého pokynutého úveru už uhradila. O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého, ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo. Keďže žalovaná bola v konaní úspešnejšia, mala by právo na náhradu trov konania, avšak ich náhradu si pred súdom neuplatnila, preto jej ju súd nepriznal.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa v zamietajúcej časti a v časti trov konania podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol rozsudok v napadnutej časti zmeniť a žalobe vyhovieť, alternatívne napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvého stupňa nedostatočne zistil skutkový stav a vec nesprávne právne posúdil. Nesúhlasil so zamietnutím žaloby, keď jeho právny predchodca - Všeobecná úverová banka, a. s. so žalovanou preukázateľne uzatvoril zmluvu o bežnom účte a zmluvu o vydaní a používaní platobnej karty, na základe čoho právny predchodca žalobcu zriadil žalovanej účet na realizáciu hotovostných a bezhotovostných platobných operácií, pričom žalovaná prečerpala prostriedky na účte a dostala sa do nepovoleného prečerpania a zo strany právneho predchodcu žalobcu došlo k ukončeniu zmluvy. Ku dňu postúpenia pohľadávky z postupcu na žalobcu vyčíslil postupca dlžnú sumu vo výške 898,52 eur. Súčasne žalobca poukázal na skutočnosť, že súd ho nevyzval na bližšie preukázanie dlžnej sumy, preto sa žalobca domnieval, že predložený výpis z bankového systému je pre súd dostatočným spôsobom na preukázanie výšky dlžnej sumy a na základe toho žalobca súhlasil s rozhodnutím veci v zmysle § 115a O.s.p.. Poukázal na to, že súd v predmetnej veci nevytýčil ani pojednávanie a počas konania ani písomne nevyjadril pochybnosti o oprávnenosti nároku žalobcu a neuviedol, ktoré skutočnosti má za preukázané, a ktoré nie, čím žalobca nemohol produkovať konkrétne dôkazy na unesenie dôkazného bremena. Pokiaľ žalovaná uvádza, že nemala vedomosť o existencii zmluvného vzťahu a dve splátky uhradila po postúpení pohľadávky z dôvodu, že sa zľakla doručeného návrhu a listu od žalobcu, s týmto žalobca nemôže súhlasiť. Bol toho názoru, že v rozhodnutí súdu absentuje zásada spravodlivosti, nakoľko

žalobca, resp. jeho právny predchodca si splnil svoju zmluvnú povinnosť, poskytol pre potreby žalovanej finančné prostriedky, pričom žalovaná si svoje povinnosti nesplnila.

K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadrila žalovaná, ktorá navrhla napadnutý rozsudok z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdiť.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - účastník konania (§ 201 a § 204 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 201 a § 202 O.s.p.), postupom bez nariadenia ústneho odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny.

Predmetom konania vedeného na súde prvého stupňa pod sp. zn. 17C/158/2013 bolo zaplatenie 723,64 eur s príslušenstvom. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvého stupňa konanie v časti zaplatenia istiny vo výške 71,51 eur zastavil a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvého stupňa v časti zamietnutia žaloby vo zvyšku a v časti trov konania.

Odvolateľ odvolanie odôvodnil tým, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, že súd prvého stupňa nevykonal dostatočné dokazovanie za účelom zistenia skutkového stavu a že vec nesprávne právne posúdil.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že postupom súdu prvého stupňa nebola odňatá žalobcovi možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi súdu prvého stupňa obsiahnutými v odôvodnení napadnutého rozsudku, pričom v podrobnostiach na ne odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Nesprávnym je tvrdenie žalovaného, že v predmetnej veci nebolo vytýčené riadne pojednávanie, keď vo veci bolo vytýčené pojednávanie na deň 06.03.2014, na ktoré bol právny zástupca žalobcu spolu so žalovanou riadne predvolaný, pričom právnomu zástupcovi žalobcu bol doručený i odpor žalovanej proti platobnému rozkazu. Právny zástupca žalobcu sa ospravedlnil z účasti na predmetnom pojednávaní a zotrval na svojich tvrdeniach. Na pojednávaní bola vypočutá žalovaná, bolo vykonané dokazovanie oboznámením sa s písomnými dôkazmi a prítomnej bolo dané poučenie v zmysle § 100 ods. 1, § 118 ods. 2 a § 120 ods. 4 O.s.p.. Postupom súdu prvého stupňa teda podľa názoru odvolacieho súdu nedošlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom, nakoľko tento bol na pojednávanie riadne predvolaný, pojednávania sa mohol zúčastniť a po poučení v zmysle § 118 ods. 2 O.s.p. vykonaného zo strany súdu prvého stupňa mohol doplniť dokazovanie v požadovanom smere.

Súd prvého stupňa sa vypořiadal so všetkými podstatnými námietkami žalobcu a vzhľadom na to, že tento ani v odvolacom konaní neuviedol žiadne podstatné skutočnosti, na ktoré by bolo potrebné prihliadnuť, odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O.s.p. v napadnutých častiach z dôvodu vecnej správnosti potvrdil, keď prvostupňový súd správne

rozhodol i o trovách konania a vzhľadom na čiastočný úspech oboch účastníkov o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého by vo veci úspešnejšej žalovanej prináležala náhrada trov konania, táto si ju však neuplatnila.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a v odvolacom konaní úspešnej žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože táto na ich priznanie návrh nepodala.

Senát krajského súdu uvedený rozsudok prijal pomerom hlasov 3 : 0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.